

Arrest

nr. 122 244 van 9 april 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekers verklaringen over zijn ontvoering niet overeenkomen met de documenten die hij hierover voorlegde.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn eigen verklaringen essentieel zijn en niet de stukken die hij ter ondersteuning voorlegde. Hij wijst er ook op dat hij zelf geen drie tegenstrijdige versies heeft gegeven en dat de commissaris-generaal hem hier niet mee heeft geconfronteerd.

De Raad wijst er vooreerst op dat de vaststelling dat de commissaris-generaal bepaalde tegenstrijdigheden tijdens het gehoor niet aan verzoeker heeft voorgelegd niet betekent dat de commissaris-generaal zijn beslissing niet op deze tegenstrijdigheden kan baseren en ook niet dat hij verzoeker opnieuw moet horen. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren". Dit artikel werd gewijzigd door artikel 15 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: "Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd".

De Raad wijst er verder op dat verwacht mag worden dat de documenten die verzoeker voorlegt ter staving van zijn relaas overeenkomen met zijn verklaringen en dat als dat niet het geval is verzoeker dat op zijn minst meldt op het ogenblik dat hij deze documenten voorlegt en verzoeker daar dan ook een aannemelijke verklaring voor kan geven. Het feit dat verzoeker drie verschillende versies over zijn ontvoering aanreikt, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij de documenten die hij voorlegt eerst grondig naleest.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft verder geoordeeld dat burgers in het noordwesten van Pakistan momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, maar dat verzoeker de onveilige situatie in zijn regio kan vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers op dit ogenblik geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Verzoeker betwist niet dat er in Pakistan regio's zijn waar er voor burgers op dit ogenblik geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Hij betwist wel dat hij zich in zo'n regio kan vestigen. Hij stelt immers dat hij door zijn herkomst uit Khyber Agency elders wellicht als een terrorist zal worden beschouwd en zijn veiligheid dus niet gegarandeerd is. Hij stelt ook dat hij het laatste geld van zijn familie opgebruikte om zijn leven te redden en dat hij met ernstige depressieve klachten en verlammende angstgevoelens kampt.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont of aannemelijk maakt dat iemand die uit Khyber Agency komt elders als een terrorist wordt beschouwd en evenmin dat zijn veiligheid daardoor niet gegarandeerd is.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker verklaarde dat zijn oom over gronden beschikt en in staat is om zijn vrouw en kinderen te onderhouden. Verzoekers betoog dat hij het laatste geld van zijn familie opgebruikte om zijn leven te redden, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn depressieve klachten en verlammende angstgevoelens hem verhinderen om naar Pakistan terug te keren en zich daar te vestigen. Uit het attest van het CAW dat verzoeker hierover voorlegde, blijkt dat verzoeker psychosociale ondersteuning vroeg om de traumatische ervaringen te verwerken die hij in Pakistan opliep. Nu echter blijkt dat aan

verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, kan ook aan de reden die verzoeker voor zijn klachten opgaf worden getwijfeld.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 februari 2014, voert verzoekende partij aan dat er een intern vluchtalternatief werd voorgesteld omdat zij afkomstig is uit Khyber Agency. Zij wijst er op dat zij ook op andere plaatsen in Pakistan zal vervolgd worden net omdat zij uit Khyber Agency komt vermits personen afkomstig uit die regio beschouwd worden als terrorist. Verzoekende partij wijst er op dat zij niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden, met name de tegenstrijdigheid tussen de persartikels en de brief van M.I. enerzijds en haar eigen verklaringen anderzijds. Zij verklaart ter terechtzitting deze tegenstrijdigheid, namelijk verzoekende partij heeft geen persconferentie gegeven, zij heeft ook de journalist niet gecontacteerd of deze laatste contacteerde verzoekende partij niet, zodat de journalist de informatie moet gekregen hebben van iemand anders. M.I., die het incident van verzoekende partij kende vermits ze ook samen hadden gewerkt, had de informatie ook niet uit eerste hand, zodat er wel verschillen zijn maar dit geen afbreuk kan doen aan de bewijswaarde met betrekking tot het incident van de ontvoering en de

problemen van verzoekende partij. Verzoekende partij beklaagt er zich over dat deze verklaring reeds werd opgenomen in het verzoekschrift en de voornoemde beschikking daarmee geen rekening heeft gehouden.

Het feit dat, zoals verzoekende partij ter zitting betoogt en eerder in haar verzoekschrift stelde, de krant niet honderd procent de correcte weergave van de feiten geeft aangezien zij geen persconferentie gaf en er geen contact was met de journalist zodat die de informatie van iemand anders moet hebben gekregen, en M.I., met wie ze heeft samengewerkt en die haar na contact met haar oom een brief schreef, evenmin informatie uit de eerste hand had zodat, zo oppert ze, er wel verschillen zijn, maar dit geen afbreuk kan doen aan de bewijswaarde met betrekking tot het incident van de ontvoering en haar problemen, neemt niet weg dat, zoals eerder in de beschikking werd gesteld, verzoekende partij bij het voorleggen van deze documenten op zijn minst melding had moeten maken van het feit dat deze grondig verschillen van haar verklaringen, en (eventueel) van de reden hiervoor. Immers, van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij een grondige kennis heeft van de door hem voorgelegde stavingsstukken, minstens dat hij de inhoud ervan volledig en nauwkeurig heeft nagelezen en dat hij (dan ook), gelet ook op de medewerkingsplicht die op hem rust, bij het voorleggen van die documenten zelf en spontaan aangeeft dat deze stukken niet volledig overeenstemmen met zijn verklaringen (en in welke mate). Verzoekende partij is hier echter in gebreke gebleven. Ze maakte bij het voorleggen en uitgebreid bespreken van de door haar ter staving van haar relaas aangebrachte documenten niet de minste melding van het feit dat deze inhoudelijk afwijken, *in casu* zelfs zeer drastisch op een aantal zeer essentiële elementen in haar relaas, doch repte over die fundamentele inhoudelijke verschillen daarentegen met geen woord.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat zij niet werd geconfronteerd met die tegenstrijdigheden, met name de tegenstrijdigheid tussen de persartikels en de brief van M.I. enerzijds en haar eigen verklaringen anderzijds, wijst de Raad op hetgeen hieromtrent eerder in de beschikking werd gesteld, met name: *“De Raad wijst er vooreerst op dat de vaststelling dat de commissaris-generaal bepaalde tegenstrijdigheden tijdens het gehoor niet aan verzoeker heeft voorgelegd niet betekent dat de commissaris-generaal zijn beslissing niet op deze tegenstrijdigheden kan baseren en ook niet dat hij verzoeker opnieuw moet horen. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: “Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”. Dit artikel werd gewijzigd door artikel 15 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: “Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd”*”. Deze (vast) stelling wordt door verzoekende partij, die hiertoe geen poging onderneemt, niet ontkracht of weerlegd.

Gelet op de grote inhoudelijke verschillen tussen de documenten neergelegd ter staving van de beweerde ontvoering en de door de verzoekende partij met betrekking tot die ontvoering afgelegde verklaringen, en tussen de documenten onderling -*in casu* gaat het om drie tegenstrijdige versies-, kan aan die stukken, met name de persartikels en de brief van M.I., geen bewijswaarde worden toegekend.

Waar verzoekende partij opnieuw laat gelden dat zij ook op andere plaatsen in Pakistan zal vervolgd worden omdat zij uit Khyber Agency komt en personen afkomstig uit die regio beschouwd worden als terrorist, wijst de Raad op hetgeen dienaangaande in de beschikking wordt vastgesteld: *“De Raad stelt echter vast dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonbaar of aannemelijk maakt dat iemand die uit Khyber Agency komt elders als een terrorist wordt beschouwd en evenmin dat zijn veiligheid daardoor niet gegarandeerd is.”* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en onderneemt hiertoe zelfs geen poging. Zij brengt verder geen concrete en valabele argumenten aan waaruit zou blijken dat voor haar in Pakistan, om aan de onveilige situatie in haar regio van herkomst te ontkomen, een intern vestigingsalternatief uit te sluiten valt.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in

vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS